

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: T. B. D., narozená X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času
bytem X,
zastoupená: Mgr. Ing. Jan Klik, Ph.D., advokát, se sídlem
Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51
Praha,

v řízení o žalobě ze dne 20.3.2023 proti rozhodnutí žalované ze dne 9.3.2023 č.j. CPR-4524-3/ČJ-2023-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 20.3.2023 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky dne 22.3.2023 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2023 č.j. CPR-4524-3/ČJ-2023-930310-V244, jehož kopie byla připojena, a kterým bylo projednáno její odvolání proti rozhodnutí Police České republiky, Krajského ředitelství

policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen **správní orgán I. stupně**) ze dne 22.12.2022, vydanému pod č.j. KRPP-72285-126/ČJ-2018-030022, ve věci správního vyhoštění, a protože žalovaným jako správním orgánem příslušným podle § 163 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), byly shledány důvody pro změnu napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**), se část výroku napadeného rozhodnutí změnila takto: Část výroku ve znění: „...ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 (dva) roky.“, se mění a nově zní: „...ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.“ Ve zbylé části se, podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje.

2. **V žalobě** žalobkyně nejprve uvedla, že má napadené rozhodnutí za nesprávné a ve svém důsledku nezákonné z důvodu porušení § 3, § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný i prvoinstanční orgán nepřihlédly ke specifickým okolnostem jejího případu a nešetřily její práva, tyto okolnosti hodnotily jednostranně a v její neprospěch. Správní vyhoštění je nepřiměřené a nepřípustně zasahuje do jejího a manželova soukromého a rodinného života. Žalobkyně plně setrvala na argumentaci uvedené již v podaném odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 5.1.2023.

V intencích zákonné podmínky dodržení proporcionality mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobkyně z důvodu absence platného oprávnění k pobytu, jak předvídá zákon, a zájmem nad ochranou soukromého života, tak nelze vzhledem ke všem skutkovým okolnostem (zejména k rodinným a pracovním vazbám, trestní bezúhonnosti, žalobkyně nepředstavuje žádné nebezpečí pro bezpečnost, veřejné zdraví či veřejný pořádek v České republice (dále jen **ČR**), je bezproblémová a bezkonfliktní) rozhodnout ve prospěch veřejného zájmu na vyhoštění žalobkyně.

Žalobkyně na území ČR žije téměř 25 let. Zdůraznila, že vždy byla pro státní orgány v ČR dosažitelná, nikdy se neskrývala či jim vyhýbala, toto potvrzují všechny pobytové kontroly provedené v jejím aktuálním bydlišti na uvedené adrese, kde žije mnoho let se svým manželem. Nikdy se nedostala do konfliktu se zákonem, nikdy nebyla trestně stíhána ani dokonce přestupkově postižena (samozřejmě kromě toho, že pobývá na území ČR po určitý čas nelegálně; je třeba i připomenout, že oprávnění k trvalému pobytu ji nebylo prodlouženo z důvodu překročení zákonné lhůty vzhledem k době trvání pobytu mimo území ČR). Neskrývala se, vždy se snažila svůj pobyt legalizovat, podávala opakovaně pobytové žádosti, žádosti o strpění či o mezinárodní ochranu, ale nebylo jí vyhověno. Pokud je jí kladeno za vinu, jak je i v napadeném rozhodnutí několikrát uvedeno, že chtěla navázat svůj pobyt na občana ČR (M. M.), tak toto věrohodně vysvětlila jako iniciativu svého tehdejšího zjevně nepřilíš vhodně zvoleného zmocněnce, se kterou nesouhlasila a s tímto zmocněncem zastoupení ukončila. Je také nutno zohlednit její věk hlavně k možnosti uplatnění na trhu práce, když i již tento věk jí jako osobě bez specifické kvalifikace téměř žádné možnosti uplatnění ve Vietnamu po téměř 25 letech strávených v ČR nedává, nemá ani ve své domovské zemi žádné sociální zabezpečení - důchodové zabezpečení či nárok zdravotní péči, jednoznačně by se ocitla v pozici nezaopatřené osoby. Totéž platí i o jejím manželovi. Žalobkyně trpí zdravotními obtížemi, hypertenzí a problémy s klouby, stejně tak její manžel, které značně snižují jejich pracovní schopnost. Se svým manželem žalobkyně žije na území ČR již dlouhou dobu, manželé jsou na sebe vzájemně odkázáni a jsou na sobě

existenčně závislí. Manžel žalobkyně by byl donucen následovat manželku do domovského státu, musel by opustit veškeré pracovní a příjmové aktivity v ČR zpretrhat zde veškeré vazby. Žalobkyně má zde za mnoho let pobytu vytvořeny mnohohrstevné vazby s okolím, osobami, ke svému majetku, při řešení svých zdravotních problémů, její syn žije a pracuje ve Slovenské republice. Osobní a životní perspektiva obou manželů ve Vietnamu, když tam již nemají žádný majetek a žádnou možnost bydlení, by byla velmi nepříznivá a dostali by se do situace existenčního ohrožení, bez prostředků, bez bydlení a bez nároku na jakoukoliv podporu od státu či od příbuzných. Úvahy správního orgánu o možnostech organizace rodinného života žalobkyně se svým manželem „na dálku“ jsou značně nereálné a pro žalobkyni a jejího manžela tento vztah je velmi obtížně realizovatelný.

Žalobkyně stále zastává stanovisko, že bylo na místě vydat rozhodnutí podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců o uložení povinnosti opustit území ČR, když je možno konstatovat, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníků řízení. Opět žalobkyně připomíná, že byt v minulosti správní orgán takto již rozhodl (rozhodnutím č.j. KRPP-72285-94/ČJ-2018-030022 ze dne 10.9.2020, o uložení povinnosti opustit území ČR), avšak toto rozhodnutí nemohla žalobkyně respektovat z objektivních důvodů - bylo v to v době vrcholící pandemie nakažlivého onemocnění Covid 19 a nebylo možno vůbec nebo pouze s vynaložením nepřiměřených nákladů (až 100 tis. Kč) odcestovat do Vietnamu, takovými prostředky účastníci řízení nedisponovali. Zásah do rodinného života žalobkyně a jejího manžela v případě vyhoštění, byt na dobu 6 měsíců (ale je nutno počítat s dobou mnohem delší potřebnou k následnému získání povolení pobytu na území ČR), je natolik intenzivní, že opravňuje vydání výše naznačeného rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ČR. Žalobkyně proto navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, také požadovala náhradu nákladů řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 9.3.2023 č.j. CPR-4524-3/ČJ-2023-930310-V244**, kterým bylo projednáno žalobkyně odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22.12.2022, vydanému pod č.j. KRPP-72285-126/ČJ-2018-030022, ve věci správního vyhoštění žalovaným rozhodl tak, jak uvedeno výše.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že rozhodnutí ve věci správního vyhoštění č.j. KRPP-72285-126/ČJ-2018-030022, ze dne 22.12.2022, bylo vydáno na základě skutečnosti, že žalobkyně v období od 28.7.2017 do 11.4.2018 na území ČR pobývala bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně a průběh správního řízení jím vedeného, přičemž vycházel zejména z následujících podkladů: napadené rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 22.12.2022, č.j. KRPP-72285-126/ČJ-2018-030022, odvolání proti tomuto rozhodnutí podané v zákonné lhůtě prostřednictvím právního zástupce, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11.4.2018, kompletní spisový materiál vedený pod č.j. KRPP-72285/ČJ-2018-030022, a výsledky lustrace v informačních systémech Policie ČR.

Žalobkyně se dne 11.4.2018 dostavila na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov s tím, že chce řešit svůj nelegální pobyt. Kontrolou cestovního dokladu žalobkyně a lustrací v informačních systémech Policie ČR pak bylo zjištěno, že nemá žádné platné povolení k pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu s ní bylo zahájeno dne 11.4.2018 řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen EU) dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. S žalobkyní byl poté sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, byla vyrozuměna o skutečnosti, že ve věci nebude rozhodnuto do sedmi

dnů, a poté bylo řízení dne 30.4.2018 postoupeno ke Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje, jako věcně a místně příslušnému správnímu orgánu I. stupně k dořešení celé věci. Správní orgán I. stupně dne 13.11.2018 provedl výslech žalobkyně, kdy tato uvedla, že si byla plně vědoma svého neoprávněného pobytu, ale neodjela z důvodu, že má v ČR svého manžela. Dále uvedla, že od roku 1998 nepřetržitě pobývá na území ČR. Správní orgán I. stupně poté prováděl další šetření, kdy v průběhu řízení ustanovil manžela žalobkyně jako II. účastníka řízení. Po provedených výsleších a zjištění rodinných vazeb dospěl správní orgán I. stupně k tomu, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřeně zasažen rodinný a soukromý život žalobkyně a z tohoto důvodu se rozhodl celé řízení překvalifikovat dle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, a dále jej vedl jako řízení o povinnosti opustit území ČR v souladu s § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Následně bylo dne 23.4.2019 žalobkyni vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR č. j. KRPP-72285-44/ČJ-2018-030022. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání. Žalovaný vydal dne 10.3.2020 rozhodnutí č. j. CPR-20787-5/ČJ-2019-930310-V248, kterým bylo toto rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a současně byla věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, kdy v tomto rozhodnutí uvedl žalovaný následující.

Žalobkyně byla vedena v evidenci nežádoucích osob od 4.9.2014 do 18.1.2018. Z jejího výslechu je pak zřejmé, že z území ČR od roku 1998 nevycestovala, a tudíž tedy ani nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění, a fakticky z území nikdy nevycestovala. Jediným důvodem pro překvalifikování řízení z řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území byla skutečnost, že žalobkyně má na území manžela s povoleným trvalým pobytem. Nicméně odvolacím orgánem bylo zjištěno, že již dne 23.5.2019 podala žalobkyně na Odboru azylové a migrační politiky (dále jen **OAMP**) žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, kdy tato žádost je evidována pod č. j. OAM-09384/PP-2019. Tato žádost byla zamítnuta s nabytím právní moci dne 7.12.2019. Žalobkyně uváděla jako svého druha občana ČR pana M. M., nar. X. Tedy necelý měsíc po vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně uváděla jako svého partnera jinou osobu než svého manžela, přičemž jako jediný důvod pro překvalifikování řízení byla skutečnost, že žalobkyně má na území svého manžela s povoleným trvalým pobytem, se kterým žije ve společné domácnosti. Tato samotná skutečnost ale z pohledu žalovaného nestačila k překvalifikování řízení. Správní orgán I. stupně spoléhal pouze na tvrzení obou účastníků řízení, kteří uváděli, že spolu jako manželé žijí, kdy si však tuto skutečnost správní orgán I. stupně nikterak neověřil, například provedením pobytové kontroly na adrese trvalého pobytu. Poté žalovaný rozhodnutí č. j. KRPP-72285-44/ČJ-2018-030022 vyhodnotil jako nepřezkoumatelné, neboť překvalifikování správního řízení dle §50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců na řízení o povinnosti opustit území ČR lze pouze v případě, že by správní vyhoštění nebylo přiměřené, což správní orgán I. stupně nikterak neodůvodnil a ani to nemá oporu ve spisovém materiálu. Správní orgán I. stupně zcela opomněl vyslovit své úvahy a závěry, které musí být přezkoumatelným způsobem podloženy spisovým materiálem. Dále vyslovil závěr, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a tím ukončení protiprávního jednání nejen v rovině zákona o pobytu cizinců, převažuje nad osobním zájmem žalobkyně, která, jak je prokázáno spisovým materiálem, nemá žádné platné pobytové oprávnění pro pobyt na území ČR, kdy již v minulosti jí za toto porušení zákonů bylo uloženo správní vyhoštění, které však nerespektovala, a fakticky z území nikdy neodcestovala, což považuje odvolací orgán za jasné a zcela úmyslné nerespektování zákonů ČR. Žalovaný rovněž uvedl, že z lustrací v informačních systémech Policie ČR je zřejmé, že žalobkyně nežije ve společné

domácnosti se svým manželem, a zavázal svým právním názorem správní orgán I. stupně ke zjištění skutečného stavu věci, o kterém nebudou panovat důvodné pochybnosti, tedy např. k provedení pobytové kontroly na adrese hlášeného pobytu žalobkyně apod. Současně vyslovil názor, že v tomto případě nebyly splněny podmínky stanovené v § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, pročež bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, a to až do fáze, kdy bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění.

V rámci nového projednání a rozhodnutí bylo správním orgánem I. stupně následně vydáno rozhodnutí ze dne 7.1.2021, č.j. KRPP-72285-94/ČJ-2018-030022, které bylo rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 20.10.2021, č. j. CPR-5012-3/ČJ-2021-930310-V244, rovněž zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, a to jednak z důvodu procesní vady, a dále z důvodu samotné podstaty věci nového projednání, v jehož rámci bylo rozhodnutí vydáno. V rámci nového projednání pak bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ze dne 22.12.2022, č.j. KRPP-72285-126/ČJ-2018-030022, jež je předmětem nyní projednávané věci. Žalovaný při svém rozhodování částečně přisvědčil námitkám týkajícím se zejména přiměřenosti přijímaného opatření v kontextu ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy vzal v úvahu faktickou délku pobytu žalobkyně na území ČR, jakož i její rodinnou vazbu v podobě manžela, který na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Současně se však odvolací orgán v případě žalobkyně neztotožnil s důvodností aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců. Přestože žalobkyně na území ČR pobývala po dlouhou dobu, ze značné části se jednalo o pobyt neoprávněný, a nadto opakovaný, kdy již v minulosti jí za porušení právních předpisů bylo uloženo správní vyhoštění, které však nerespektovala, a fakticky z území nikdy neodcestovala, což považuje odvolací orgán za jasné a zcela úmyslné nerespektování zákonů ČR. Námitka, že se žalobkyně na území ČR nikdy nedostala do konfliktu se zákonem, jakož i vyjádření II. účastníka řízení, tj. manžela, že jednání a chování žalobkyně je plně souladné se zákony ČR, se tak ve světle zjištěných skutečností jeví zcela absurdně a nezakládá se na pravdě. Ze spisového materiálu je tedy patrný nejen dlouhodobý neoprávněný pobyt žalobkyně na území ČR, ale rovněž neoprávněný pobyt opakovaný, za současného podloženého zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění v minulosti, jakož i snaha žalobkyně navázat svůj případný pobyt na jistého pana M. M. jako svého druha. Byť žalobkyně tvrdí, že se jednalo o nedopatření, potažmo iniciativu nevhodně zvoleného zmocněnce, nejví se odvolacímu orgánu toto tvrzení příliš věrohodně, a nadto i přes případné zvolení zmocněnce je jeho jednání přičitatelné přímo žalobkyni. Ze spisového materiálu je tedy patrná vysoká závažnost protiprávního jednání, a současně jedinou vazbu žalobkyně na území ČR de facto tvoří její manžel, který je rovněž vietnamské státní příslušnosti. Dosavadní jednání žalobkyně na území ČR zcela jistě nesvědčí o plnohodnotné a upřímné snaze o integraci v hostitelské zemi, jejíž právní předpisy opakovaně a vědomě v průběhu let porušovala, kdy mimo jiného nerespektovala vydané správní rozhodnutí a na území se prokazatelně vyskytovala po celou dobu, po kterou byla vedena jako nežádoucí osoba, a pokud tak činila, nemohla legitimně očekávat plnou ochranu. Cizinci, kteří se na území ČR chtějí zdržovat, jsou povinni mimo jiné střežit si své pobytové oprávnění tak, aby na zdejším území pobývali v souladu s příslušnými právními předpisy, v opačném případě musí nést, pro ně jistě nepříjemné, následky a musí být srozuměni s tím, že jim může být uloženo správní vyhoštění.

Na území domovského státu se stále nachází nejméně dcera žalobkyně se svou rodinou, jisté zázemí v zemi původu tedy žalobkyně bezpochyby má, byť je přirozené, že za dobu pobytu

v cizí zemi se okolnosti takového zázemí mohou změnit. Vzhledem k tomu, že žalobkyně není držitelem žádného pobytového oprávnění na území ČR, tak s ohledem na absenci pobytového statusu nepřichází v jejím případě v úvahu ani výkon výdělečné činnosti na území, v daném ohledu tak nelze akceptovat argumenty o obtížném hledání pracovního zařazení v zemi původu. Jak je ze spisového materiálu patrné, v případě žalobkyně není ani v jiných ohledech, i přes její dlouholetý pobyt, možné hovořit o integraci a ochotě na dodržování tuzemských zákonů, kdy žalobkyně například dosud ani neovládla český jazyk. Žalobkyně není přestárlá a ze spisového materiálu nevyplývají žádné obtíže, které by snad měly znemožnit její vycestování a pobyt mimo území ČR.

Pokud jde o manžela žalobkyně, který na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, odvolací orgán (ani správní orgán I. stupně) tento vztah nikterak nerozporuje ani nepopírá, byť, jak vyplývá ze spisového materiálu, se žalobkyně v jistém bodě snažila svůj pobyt navázat na výše zmíněného údajného partnera M. M. jako svého druha.

Žalovaný dospěl na základě pečlivé úvahy a vzhledem k obsahu spisového materiálu, jakož i poměřením závažnosti protiprávního jednání žalobkyně, k závěru, že uložením správního vyhoštění na dobu 6 měsíců nedojde ani v tomto směru k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života zúčastněných. Doba v délce 6 měsíců nepředstavuje dobu natolik dlouhodobého, či dokonce trvalého charakteru, aby se případný kontakt nedal v krajním případě zajistit na dálku (prostřednictvím internetu a sociálních sítí, alternativně jiných komunikačních kanálů). Manžel žalobkyně je rovněž vietnamské státní příslušnosti. V případě žalobkyně tedy nepochybně existuje celá řada možností, jakým způsobem si zařídit rodinný život po dobu, po kterou jí nebude umožněn vstup na území členských států EU, a zásah do jejich života tak, s ohledem na popsané okolnosti, nebude představovat zásah nepřiměřený, kdy v případě manžela žalobkyně je nepochybně i možné, aby tento vycestoval spolu s ní, lze zorganizovat návštěvy, či případnou finanční podporu na dálku. Je tedy nyní čistě věcí a záležitostí obou manželů, jakým způsobem si rodinný život uspořádají, přičemž se v daném směru nabízí celá řada možností, byť žalovaný připouští, že se nemusí jednat o jednoduchou situaci. Správní vyhoštění je nyní, po úpravě žalovaného, ukládáno při samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, kdy na druhou stranu s ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že od jeho uložení nelze v daném případě upustit. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 7 Azs 70/2015-35 ze dne 30.4.2015.

V případě žalobkyně tak žalovaný shledal veřejný zájem na jejím vyhoštění, neboť v nyní posuzovaném případě je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou, než zájem na zachování jejího soukromého a rodinného života, který není nezbytně nutně vázán na území ČR. Současně žalovaný dospěl na základě zjištěných skutečností k závěru, že doba v délce 6 měsíců, po kterou nebude žalobkyni umožněn vstup na území členských států EU, představuje, vzhledem k veškerým zjištěným skutečnostem, adekvátní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, jakož i ostatním relevantním okolnostem. Správní vyhoštění a doba v délce 6 měsíců, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, se tak po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské škodlivosti jednání žalobkyně, pohnutek a míry zavinění její osoby, žalovanému jeví jako zcela adekvátní opatření. Současně nebyla odvolacím orgánem zjištěna pochybení, jež by způsobila nezákonnost vedeného správního řízení či samotného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobkyni byla v jeho průběhu poskytnuta potřebná součinnost, když byla ve smyslu § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu, dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný proto závěrem shrnul, že předmětné řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy.

Pro hodnocení případné existence důvodů, které by žalobkyni znemožňovaly vycestování, si správní orgán I. stupně, řádně a v souladu s ustanovením § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, zda vycestování žalobkyně je možné. Ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ev. č. ZS55278, ze dne 18.11.2022, vyplývá, že vycestování žalobkyně do Vietnamu je možné.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 28.3.2023** plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty uvedených v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobkyně. Žalovaný je dále přesvědčen, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal rovněž s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na § 174a odst. 1 téhož zákona. S ohledem na shora uvedené žalovaný k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázal jednak na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale zejména na odůvodnění jeho rozhodnutí, jakož i na shromážděný spisový materiál, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se podrobným způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedla žalobkyně zejména stran otázky vypořádání přiměřenosti přijatého opatření. Žalovaný je přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, proto navrhl zamítnutí žaloby.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.3.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 28.3.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 9.3.2023 žalobkyni doručeno prostřednictvím datové schránky jejího právního zástupce dne 13.3.2023.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili.

8. Dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
9. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
10. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.
12. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.
13. Soud nejprve uvádí, že v daném případě není pochyb o tom, že žalobkyně není oprávněna pobývat na území ČR a dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států EU. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobkyni uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života a zda dané rozhodnutí je přiměřené.
14. Námitka žalobkyně nepřiměřeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, které je garantováno v článku 8 Úmluvy a v článku 10 Listiny základních práv a svobod, není důvodná. Protože podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, žalovaný v napadeném rozhodnutí zvažoval i to, zda důsledkem rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobkyni nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Dospěl přitom k závěru, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. Tomuto závěru soud plně přisvědčuje.

15. Z rozsudku NSS ze dne 4.4.2013, č.j. 3 As 46/2012 – 22 pak vyplývá, že „*Při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.*“ Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný všechny tyto faktory zvážil a dospěl mimo jiné k názoru, že žalobkyně není přestárlá osoba a ze spisového materiálu nevyplynuly žádné obtíže, které by snad měly znemožnit její vycestování a pobyt mimo území ČR. Také zvážil její rodinné vazby jak v ČR, tak na Slovensku a ve Vietnamu, a dospěl k závěru, že v zemi původu stále přetrvávají některé její rodinné vazby (žije tam její dcera se svou rodinou) a nutnost přemístění do Vietnamu by nepředstavovala nepřiměřenou újmu pro ni ani jejího manžela. Nutno podotknout, že žalobkyně (dle jejího tvrzení na radu jejího tehdejšího právního zástupce) správním orgánům lhala o totožnosti jejího partnera. Žalovaný také zhodnotil její sociální a kulturní integraci v zemi, když uvedl, že dosavadní jednání žalobkyně na území ČR zcela jistě nesvědčí o plnohodnotné a upřímné snaze o integraci v hostitelské zemi, jejíž právní předpisy opakovaně a vědomě v průběhu let porušovala, kdy mimo jiného nerespektovala vydané správní rozhodnutí. Zároveň také neovládá, ani po 25 letech pobytu na území ČR, český jazyk.
16. K tomuto také bylo uvedeno NSS v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25: „*Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zobledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).*“ Jak již bylo opakovaně uvedeno, ohledně žalobkyně bylo již v minulosti vydané rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, to však žalobkyně nerespektovala, když setrvala na území ČR. Také se na území ČR nachází bez platného pobytového povolení již více než osm let. Z výše uvedeného je patrné, že žalobkyně nechová respekt k právnímu řádu ČR, což nepřispívá ani k přesvědčivosti její námitky o integraci v české společnosti.
17. Zákonným důvodem pro uložení správního vyhoštění není pouze spáchání trestného činu nebo jednání narušujícího veřejný pořádek (či hrozba jeho narušení), ale též spáchání jiných jednání stanovených zákonem, která jsou v rozporu se zájmy společnosti, jako tomu bylo

i v případě žalobkyně. Důvodem pro uložení správního vyhoštění žalobkyni bylo výhradně to, že prokazatelně pobývala na území ČR bez víza nebo jiného platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. K argumentaci žalobkyně, že jinak po celou dobu svého pobytu v ČR dodržovala platné zákony, nebyla trestně stíhaná ani přestupkově postižena a nikdy se nedostala do konfliktu se zákonem, soud podotýká, že v souladu se zákony ČR jistě není ani nedodržování rozhodnutí o správním vyhoštění.

18. Soud má tedy stejně jako žalovaný za to, že je veřejný zájem na vyhoštění žalobkyně, neboť v nyní posuzovaném případě je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou, než zájem na zachování jejího soukromého a rodinného života, který není nezbytně nutně vázán na území ČR.
19. Žalovaný také přistoupil k nejnižší možné hranici doby trvání správního vyhoštění, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, tudíž délku 6 měsíců nelze v žádném případě považovat za nepřiměřenou. Maximální doba, na kterou je ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky. Zdejší soud i z toho důvodu shledal napadené rozhodnutí za přiměřené.
20. Soud také podotýká, že dle konstantní judikatury NSS rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek NSS ze dne 31.1.2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zcela zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Je totiž nezbytné, aby cizinec respektoval zákonné podmínky pro vstup a pobyt na území ČR, v rámci EU, stejně tak i schengenského prostoru, což ale v této věci žalobkyně nerespektovala, proto bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění. Také nelze přehlédnout, že žalobkyně dokonce nerespektovala ani již předchozí vydané rozhodnutí o jejím správním vyhoštění z území ČR a přesto setrvala na území ČR.
21. Napadené rozhodnutí bylo tedy vydáno v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a představuje přípustný zásah do práva žalobkyně na respektování jejího soukromého života ve smyslu článku 8 bodu 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
22. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit porušení § 3, § 2 odst. 3 a § 2 odst. 4 správního řádu ze strany správního orgánu. Ani nekonkretizovala, k jakým specifickým okolnostem jejího případu správní orgány nepřihlédly a jaká její práva nešetřily. Samotné uvedení citovaných ustanovení ve spojení s namítaným § 3 správního řádu nikterak nedokládá, že by žalovaný správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci pochybil. Soud je toho názoru, že skutkový stav věci byl žalovaným zjištěn v potřebném rozsahu v souladu s ust. § 3 správního řádu.
23. Z výše uvedených důvodů dospěl soud závěru, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců a zdejší soud se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, tudíž rozhodnutí nelze shledat nezákonným a v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona. Podklady, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení, byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a současně žalovaný své úvahy rádne a přezkoumatelně odůvodnil. Soud se tedy ztotožnil se závěry žalovaného, že odvoláním napadené rozhodnutí nelze shledat nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními příslušného zákona a správního řádu.

24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným pro vyhovění žalobě a tedy k požadovanému zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2022.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 22. května 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně